

POSTANOWIENIE

26 marca 2024 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

SSN Adam Doliwa

na posiedzeniu niejawnym 26 marca 2024 r. w Warszawie
w sprawie ze skargi J. K. o stwierdzenie niezgodności z prawem
prawomocnego postanowienia Sądu Najwyższego - Cywilna
z 26 września 2023 r., I CNP 210/22,
wydanego w sprawie z powództwa Miasta stołecznego Warszawa
przeciwko J. K.
o zapłatę,

odrzuca skargę o wznowienie postępowania.

UZASADNIENIE

Powód J. K. wniósł skargę o wznowienie postępowania zakończonego postanowieniem Sądu Najwyższego z 26 września 2023 r., I CNP 210/22 w przedmiocie odmowy przyjęcia skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie z 8 października 2020 r.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga podlegała odrzuceniu.

Główną przyczyną było niespełnienie obowiązku określonego w art. 87¹ k.p.c., tj. działania przez profesjonalnego pełnomocnika. Zgodnie z powołanym przepisem

w postępowaniu przed Sądem Najwyższym obowiązuje zastępstwo stron przez adwokatów lub radców prawnych. W świetle art. 89 § 1 k.p.c. pełnomocnik jest obowiązany przy pierwszej czynności procesowej dołączyć do akt sprawy pełnomocnictwo z podpisem mocodawcy lub wierzytelny odpis pełnomocnictwa wraz z odpisem dla strony przeciwnej.

W niniejszej sprawie skarżący wniósł środek zaskarżenia za pośrednictwem adwokata P. P., powołując się na pełnomocnictwo przedłożone w sprawie I CNP 210/22. Powyższe nie spełnia obowiązku wynikającego z art. 89 § 1 k.p.c., gdyż pełnomocnictwo nie zostało dołączone do akt konkretnej sprawy.

Należy mieć na względzie, że nawet w przypadku wniesienia skargi zgodnie z wymaganiem określonym w art. 87¹ k.p.c. podlegałaby odrzuceniu, gdyż skarga o wznowienie postępowania zakończonego prawomocnym postanowieniem Sądu Najwyższego w przedmiocie odmowy rozpoznania skargi o stwierdzenie niezgodności prawomocnego wyroku z prawem jest niedopuszczalna. Orzeczenia Sądu Najwyższego w polskim systemie prawnym są ostateczne i niezaskarżalne.

Zgodnie z art. 399 k.p.c. w wypadkach przewidzianych w dziale VI części pierwszej Kodeksu postępowania cywilnego można żądać wznowienia postępowania, które zostało zakończone prawomocnym wyrokiem. Instytucja wznowienia postępowania dotyczy co do zasady prawomocnych wyroków, zaś wyjątkowo odnosi się do postanowień, tylko w sytuacji, gdy podstawę skargi stanowi art. 401¹ k.p.c., zgodnie z którym można żądać wznowienia postępowania również w wypadku, gdy Trybunał Konstytucyjny orzekł o niezgodności z Konstytucją, ratyfikowaną umową międzynarodową lub z ustawą aktu normatywnego, na podstawie którego zostało wydane orzeczenie. Postanowienie, którego dotyczy skarga, chociaż zamyka drogę do kontroli prawomocnego orzeczenia przez Sąd Najwyższy, to nie stanowi ani wyroku ani postanowienia co do istoty sprawy. Tym samym nawet powołanie się na nieważność postępowania na etapie tzw. przedsądu z uwagi na nieprawidłowy skład sądu, nie pozwala

na odstępstwo od reguły wyrażonej w powołanych powyżej przepisach. Pogląd

ten został ugruntowany w orzecznictwie Sądu Najwyższego (zob. m.in. postanowienia SN: z 19 października 2007 r., I CO 8/07; z 5 grudnia 2012 r., I CO 49/12; z 19 grudnia 2017 r., I UO 2/17; z 16 maja 2019 r., III CO 29/19; z 20 czerwca 2020 r., II CO 114/20).

Z tych względów Sąd Najwyższy na podstawie art. 410 § 1 k.p.c., orzekł jak w sentencji.

[SOP]

[ms]